3. Manifesto;
Tespit Ettiğim Din ve Sosyo Eğrilikleri;
Konu: Sosyoloji ve kısmi İdealoji
Başlangıç: Aslında çağdaş düşünümler yürütmekten pek haz etmeyen bir şahs idim, bunun da gayet farkındayım ki, bugün, çağdaş sorunlardan, tespitlerimce birer söylem silsilesellik-
lerini sizlere aktarmak amacı ile bu satırları dökmekteyim. Günümüz, geçmiş idealojisinin nevisel olarak bir artık tabirinin de giydirilebileceği bir gerçekliktir. Geleceğin
idealojik artık-i değişken söylemlerin/tabirlerin temel alacağı nevisel olayların silsileselliğidir, şu anki yaşananlar. Kısacası, bugünün etkisi, yarının saksının kökü, bugünün etkisi,
yarının kalıntısına bir meyve vermiş bitki. Peki sahiden, bu sosyolojik ve idealojik sorunlar birer 'artığın' ibaresi altında mı gerçekleşmiştir? Aslında, tam olarak öyle değildir,ilk öncelik ile,
temel düzen anlayışlarını çekmecesel yoklamalıyız. İnsanın, düşünüş biçimi ilk olarak aileden şekillenir, ailenin düşünüş biçimi ise, mantıksallığa girildiği takdirde,
esasında toplumsal kalıpsallıklar, yani esasında yine insan anlayışıdır, dinler, idealler, yönetimler ve açılar. Bu kavramdan çoğu kişinin sıkıldığını, ben de sıkıldığımı
ek geçerek bildiğimi belirtmek istiyorum, fakat, dönemimizin koşulları uyarınca, ister istemez, bilinçsel bütünleşmesel tepkimeler gerçekleşiyor, aklımızda. Artık, yavaş yavaş
soyutsal ögelerden daha da somut anlamlara ilerleyeceğiz. Büyük Türk nesilleri, günden güne yozlaşmaktadır, özellik ile yeni nesilleri. Bulundukları Dünya, küresellik ve anlayış biçimleri
oldukça zehirleyici türdendir. Bundan çoğu olgunluğun haberdar, gözlemdar olduğundan eminimdir. Bana göre, bunlar hiçbir 'artık' ilişkilendirmesi karşısında tabi tutulamazdır, olaylar düşün-
ülecek olunur ise, kesinlikle bir taraftan dış güçlerin, kavrayışların işe karışmışlığı esas vaziyettir günümüz için. Bugün, aslında birer saçmalık kalıbı olarak ele alınabilecek ve bir yandan
da korkunç, tehlikeli ve kökten yozlaştırıcı derecede cezbedici, zihin uyarıcılar bugünkü Türk nesilinin önüne sunulmaktadır, özellik ile bir ferdin, bunun varlığı ile, kendi varlığı ile ve
nihayet küresellik açısal bakış anlayışı çerçevesinde göz atım yapmadan direkt olarak bu işlerin içine girişmesi de ayrı bir can acısıdır bizler için. Fazla yüzeysel olmağı ben de sevmem,
fakat, ortalamasal bir düzlemde bakacak olur isek, mecburen bu şekilde gitmemiz en makulu ve en icab ettiği düzeydedir, çünkü zaten bu işler oldukça yüzeyseldir, ve dolayısı ile kişinin
yüzeyinin yani zihninin ta kendisine hitab ederekten baskı kurduğundan, bizim de bunların üzerilerine -ne yazık ki- aynı biçimde göz atmamız, incelemenin esas gereğidir. Kişinin özelliklerine nihayet dalmağa başlayabilirizdir sonucu artık mecburi

idir bu raddeden sonra. Kişinin, bu bahis ettiğimiz cezbi zehir unsurlarının içerilerinde küreselliğe -yanlış bir açıdan- hiç olmadığı
kadar yakın ve kaynaşık bir bütüne bürünecektir, kişinin ilk olarak karşılaştırma ve soyut -bağımsız, toplumun karşısında değişkensiz- düşünme yeteneği yozlaşacak olandır. Karşılaştırma ve
Soyutsallık, asıl eleştiri ve yorumlama unsurlarıdır ki, ilk başta bunların hedef alınması hiç de şaşırtıcı değildir, fakat bir yandan da tersine, dikkat vericidir. Daha sonra kişi, daha
keni anlayışının unsurlarını keşif etmeden, bu cezbi zehirleyicinin unsursallıkları içerisinde, o unsursallığı kendininkisi olarak benimser bilinçsel olaraktan. Yani kişinin elinde değildir.
Ama ne demiş idik, cezbedici. Kişi doğal döngüsellik olan gelişimden uzaklaşıp, bir nevi yapay dallar altında kendini fiilen, bazen geliştirmektedir, kötü bir yönden. En tehlikelisi ise,
kişinin bunca yozlaşımın ardından, hakikate kendi emelleri ile, kendi 'artık' ilişkileri ile varmasıdır, bu an, her ne kadar bir dönüm noktası olsa bile, aslında kişiyi zehirleyen -ne yazık
ki- bir diğer unsurdur. Çünkü, kişi artık o unsursallıkları -cezbi zehirleyicileri- benimsediğinden, bilinçselliği, yeni olan hakikat algılarını birer karşıt unsursallıklar olaraktan
zihinde işleme alacağından, kişi için bir çelişkili çekişmeler süre gelecektir düşünmeğe. O sebepten, birinci bir dönüm noktasının ardıdan, bir diğerini yapmak sizi başladığınız yere, yola
nihayet dönebilecektir, ve bunun da farkının varılışı, kişi için epey zorlandırıcı olacaktır. Bütünsel usunsallıklar, kişiyi baştan başa tasarlamış olmuştur. Bu etkiler, özellik ile iki bin
yıllarının başlarında artmış, ardıdan artarak bir seyir izlemiştir. Bu bütünsel unsursallıklar, beraberinde idealojik ve inançsal değişik anlayışlar da getirmiştir, hayır, bunlar birer hezeyandır. Başın başından başlayacak olur isek, bu milletin köküne inmeliyiz. İlk olarak başlayacak bir yol seçmemiz mantıksız olacaktır çünkü, dolaylı ilişkili unsurları çekmecesel yoklar isek, seyirinde
çakışırızdır gerçeği vardır esasında. O sebepten inancı ve idealojiyi biribirine katacağım. Türk milletinin dini İslam idir, bin yıldır da böyle olmuştur. Fakat son yirmi yıldır bazı eğri
sorgusallıkları bürünülmüştür halk arasında, kendilerince. Bu tarz eğriliklerin olmasının başlıca sebepleri, bahis ettiğimiz bütünsel unsursallık, ve köksel anlayış idir. Nedir bu köksel
anlayış? Başlangıçta Türkler Tengrizm dinine mensup idi, göçebe gelenek ve törelerine sahip olan bu millet, coğrafya göçleri ile beraber Pers ve Arap törelerini ve geleneklerini
kendilerininkilerine sığdırmağa uğraşmışlardır. Söylediğimiz gibi, bunlar 'artık' laşmadan evvel, herşey iyi gidiyordu gitmesine. Fakat, 'artık' ilişkisi somutlaşınca, bu günümüz anlayışı bürü-

nülmüştür. Diğer unsursallıkların tercümanlığı ile daha da engebesiz bir seyir izlenilmiştir. O vakit, inancı bu duruma göre bireysel ve toplumsal olarak ayırmak icab ettiğidir. Toplumsallık da
esasında dörde ayrılır; İnanç, Düzen, Töre,ve adetler, gelenekler. Töreler, adetler ve inanç her zaman köksellikten bugüne miraz kalıp, düzen ise, o dönemin toplumsal anlayışına
göre şekillere bürünen değişken bir yapıdır. Esasında vurgular, devletin köksel anlayışından mirastır, fakat varlıklar kalıcı değildir. O sebepten bu husus, değişken olarak ele alınılması icab-
ıdır. Yani, dolayısı ile, Türk milletinin bu Pers ve Arap Töre, Adet ve inancına bürünmüş olsa bile, onları eğriliğe sürükleyen şey dinin kendisi değil, birer değişkenlik silsileselliği olan
toplumsal anlayışların kendisine seyir eylediği Düzendir. Bu düzenin içindeki toplum da doğal olarak, karşıt söylemlere yer verecektir sebebiyetlere, o vakit, bu dine dair her hangi bir
tam olarak yanlış ya da tam olarak eğri çıkarımlaması mantıksız kalacaktır, gelelim bireyselliğe, bireysellik de aslında toplumsallıktan bahis ettiklerimize bir nevi paralel düşmektedir, bir
kişinin aldığı inanç, bir diğerinin çağdaş, köksel ve düzenin beraberinde getirdiği anlayışsallıkları değiştemezdir, bir ateist, bir düzine müslümanı ateist yapamazdır çünkü her iki
bütünün bu saydığımız silsilesellikleri farklıdır. O halde bu silsilesellikler de bir devleti inanç yolundan batıramazdır, esas olay, değişkensel silsileselliklerdir ki, bunu da buradan
kanıtlamış olduk. Yani, bu yollardan geçen biri, İslam dinine karşıt bir söylemde bulunması yanlış olacaktır. Peki, düşünün, sizce bu değişkensel silsilesellikler nerelerden türemiştir?
Tabii ki cezbi zehirleyici unsursallıkların büyük büyük katkıları ile. Anlaşılmıştır ki, bütün, çağdaş düşünüş biçimleri kirletilmektedir. Bunların ise, bu çağdaş kalıpsal söylemlerin,
örneklik olarak, yeniliğe açık bir devletin güçlü olacağı mesela düşer az evvel söylediğimize, bu çağdaş söylemlerin aracılığında üretilen, bahanesinde üretilen, bahaneliği ile üretilen
bu cezbi zehirleyici unsursallıklar, özellik gelişim çağındakilere darbe girişiminde, büyük ve yahut süper güçler kim ise, onlar tarafından bir nevi geçmişlerin ambargosu olarak dayatılmakta-
dır ve elbet bu dayatılmaların da 'artık' ilişkilendirmelerine tabi tutulacağı günler gelecek, ve çok geç olan düşünüş dönüm noktaları, toplumsallık bazında gerçekleşecektir, ve ilk defa
bir çöküşün ile bir yükselişin aynı anda somutlara büründüğü birer toplumsallık olarak Dünya sahnesine indirgenecektir. O gün, o gündür ki, saniyeleri sayılmakta, ve bir o kadar da

sabırlılık için, bahaneler karşıtsallıklara sayılmaktadır. Kökten yozlaşma projesi, işte budur. Tarih, bugünden itibaren 14 Kasım, 2025 ve 13 yaşında bir birey olarak bu satırları döktüm.
Umarım bu metinler ulaşması gereken kişilere ulaşır ve en azından, yıkılmayı ve yükselmeyi aynı anda, ömürlerinde tatma seferberliğine girişmiş olacaklardır. Bu iyi midir, kötü müdür, bunun açık-
lamasını yine sizin şahsi anlayışına bırakıyorum. Doğduğumuz an, eğer ki 'artık' lar ile etkilerin kök büründüğü an ile kilit nokta paylaşıyor ise, belki daha da indirgenmiş bir acı hisseder
düşünen kişi, en azından umutlar böyle söylüyor. Sevilenin, seven ile somutsal bir bağı yoktur sonuçta, bütün fiilen somutsal bağlılıklar esasında soyutsal bağlılıkların tercümesidir. Sözüm
ona, her zaman olan geri dönüşüm döngülerini en azından, en başından beri devam ettiriyor iler, en azından var oluştan bu ana miras kalan bir unsur var idir, bu bir tutam mutluluk
çiçeğinin yeşermesine mani olabilecek türden değildir, bu da iyi bir şeydir aklımca. Ne vakit ki, mantık, soyutun somut bulmuş haline girer, o vakit ki, düşünüşler de bu tarz söylemlere
kulak serecek akıla ermiş olur. Esenlikler ile kalınız, esintiler ile çevreleniniz, saygılar ile;

Bir kişi tarafından düşünülerek ve birer birikimin silsile haline getirildiği bir yazıttır bu
*Karışık kavramları yazmamın sebebi, kilit noktada kalma arzumun bir eseridir, ne yüzeysel ne de tamamen soyutsal. Toplum ağızında olmadan toplumsal ögelerin, düşüncelerimi 'sel, sal' eki
koyduğu söylemlerdir, açıkladıklarım, umarım bir nebze de olsun bir şeyler uyandırabilmiştir sizlerin akıllarında.
-
Sosyolojik kısmi bazda tespitler döküntülüğü bu sırada sona erdirilmiştir.
Şimdi ise, yeni bir şahsi beyin fırtınası ve aritmatiksel hesaplama/tahminsellik baskılı, Nihilizm, Ateizm ve Agnostizm uyarında birer silsilesellikler seyir kılınacaktır sayfaların devamında. Nihilizm'in vurgu yapısında bulunacağı gerçeğinde devam eder isek, aynı zamanda kısa bir geçişte, Ateizm ile Agnostizm mensuplarının -o inançsal kapsayıcısallıkların itimad edirtilen şahsiyetleri- nasıl toplumsal uyumsuzlukları içerisinde birer meltebelerde -o uyumsuzlukların seyirlerinde- geçiş yaptığını, -Şahsi, Dünyevi, Felsefi ve manevi yönlerden- kısa bir şekilde ayrıyeten olarak da kendi düşünüş biçimimin el verdiği eninde açıklamağı gayret edineceğim bir gerektir benim mensubumun -şahsi-.

ATEİZM VE AGNOSTİZM İLE TOPLUMSAL UYUMSUZLUĞUN KISA DÖKÜNTÜLÜĞÜ;
Dinler, çoğu zaman bir yaratıcıya -inananları- mensup kılmağı vaziyet eylediği -kendilerinin safhaları, ünvanlarına karşın- safhaları zihinlerde rol oynar, belirleyici

kılınır şahsiyet tarafından. Aslında, bütün dinlerin ortak yanı, bir yaratıcıya mensup kılmak değil, toplumsallıkları belli bir bütünüklüğe, bir düzene sokmaktır. İnsan doğasının; belirlenmiş kurallara itimad göstermesi gerektiğini, ve kuralları kendilerince -dine göre- kılındığı birer silsileselliklerdir dinler, -ortak yanlarınca- insanları birer düzen içerilerine hükümlü kılarlar. Bu da insanlığın, toplumsallıkların biribiri ile belli bir düzeyde eylemselliklerini yürüteceği anlamına gelir. Toplum ayrılıklarının nasıl eğri olduğunu ileriki felsefi düzeyde olacak olan açıklamamda karma olaraktan el vereceğimdir, velhasıl, insanlar hükmü hüküm kılan öz köklerin bilişselliğinde ancak topyekünlük edinebilirler. Ortalaması bu mantığa dayalıdır muhakkak. İnsan zihninin ramağı kadarı, belirli köklere dayalıdır, dinlerin de tasvir ettiği topyekün silsilesellikler -kurallar ve benzeri- de esasen insan zihninde topyekun işeyen silsilesellikler doğurmak ister -mensuba eylemsel caziplik kazandırabilmek adına, bu açıklamalar ilahi olduğu gibi, insanın Dünyevi esasları köklerinde de ayrıca yazılmalıdır ki, olağanüstülük ilahi seviyede kalsın, esasen, ilahilik de bir kapsayıcı olarak konu almalıdır, markalaşmış bir söylevmişcesine değil- Yani, dinler, insanların belirli bir çizelge üzerinde hüküm sürmelerine sebebiyet verir, -velhasılı- onların toplumsal olarak algılanabilirlik edinmiş ünvansallıklarının bir hükümselliği de bu ve bunun gibileridir -konu olaraktan değil, vurgu olaraktan öyledir- insan, bileceği gibi yaşamalı, yaşayabileceği gibi de bilmelidir esasen, bu sebepten, inançsızlık, insanı sürekli bir sorgulamatik silsilesel akıl dayanakları edinmeğe -şahsi maneviyata karşın- teşvik eder, kişi, eninde sonunda kendini manipülatif silsileselliklere ve bir yandan, ortalamatik açıdan durağan bir düşünüş biçimine el vermesine vesile olur. Uzun lafın kısası; insanlığın 'kural' babı, gereklilik değil, insanın doğasıdır ve onun ile yaşamalıdır.

Ateizm, her ne kadar bilim'e olan itimadını vurgulasa bile, aslında bir çelişkiye girer, biri çağdaş mensuplarının, diğeri ise az sonra anlatacak olacağım konu ile alakalıdır. Misal, Evrim Teorisi'ne inanıp, insanın silsilesel, -nevisel- olarak evrene bağlandığını, -evrimsel- birer fantezi olarak karşılar insanlık, bunu söylediğimde bir çok mensubu bunu yanlış kapsayacaktır, bu da bir çelişkidir, çünkü onlar, inançları kalıpları ile alırlar, yani, onların, sözlere karşın yetinirleri ile alacaklardır, onlar ise, en başında, başlı başına kendilerinin mensup olduğu şeyin yapı taşını -toplumsal, mensupların olan- çeldirmektedirler, nevisel olaraktan bu teoriyi dolaylıdan çürüterekten. -kendilerince- yani, dini, yapı taşında alırkene, onu yetiniri kılarkene, kendileri, Ateizm'in birer silsileselliklere -şahsi sorgulamatikliğe ve bilime- dayalı olduğunu söylediklerinde ibare ederkene, dolaylıdan, evrenselleştirilmiş evrimselliğe nihilistik bakarlar. Bu başlı başına bir çeldiriciliktir. Ateizm; insanın doğasına aykırıdır, kurallılığı bozar. Yapı taşı böyledir, temeli böyledir. Kurallara bağlı olsa bile kendi emelleri olmayan, sadece mensupların yorumsallıklarının yönelgelerinin direkt eylediği birer gruptur Ateizm'in mensupları. Yani; Ateizm, insanın gerekli işleyişselliğine aykırıdır yeniden; insanın caziplilığı yönelge benimsemiştir Ateizm'de. Çağdaşsal olana gelelim; günümüzde, eylemsel olaraktan mensup edinmektedirler. Dayanağı bilim olan, insanın zihnine dayalı olan şeyin, mantıken onu bilebilecek

olanların yöneli değil midir? Yani, toplumsal açıdan mensuplararası bir amacı yoktur Ateizm'in, ama, günümüzde Ateizm mensuplarının
birçok mensup yönünde emellere sahip olduğu görülür, başlı başına, üretilişten bu yana, bir aykırıcılıktır Ateizm'e karşı. Eğer, kendi mensupları da bir aykırıcılık işliyor ise kendisine bile dair, nasıl bir itimadiyen tutum sergilenebilir o silsileselliğe? Özellikle bunun yeni nesillerin yapması, önceki yazdıklarımdan dolayı şaşırtıcı gelmesi lüzumu kılınmamıştır sanarım.

VELHASIL;
Şiir üzerine;

Yellerin emellik bulmuş mevsimlerinde;
Emelliğin bulmuş olduğu kaderlerinde;
Sorarsın; mevsimin amacı köklerinde;
Seninkinin mantığı nerelerde?

Kâinâd'ın mutlaklığı temâsındadır, mevsimlerin;
Bilincinin mekanızması işleyişindedir, birimselin;
Mensûbunun emelleri üzerindedir, mutlağın;
Mutlağının yolları üzerindedir, kaderlerin.

Kaderlerinin yok mudur, ,Hakîkiye-i Esâsiye'si?
Bilincinin yok mudur, Kehânet-i İlâhî'si?
Mevsimlerin yok mudur, Mutlâk-ı Kâin'i?
Kılıcılığının yok mudur, Mutlâk-ı Şâhsiyet'i?

Var ise Mutlâk-i Şâhsiyet'i;
Söyle bana, nerededir;
Mutlağının, mevsimlerine üzeriliği;
Bilincinin silsile-i tercümeliği. -onun üzerinedir-

Nûr'u şafak eyleyen dinlemeli;
Bilim'i şafak eyleyen neylemeli;
Yeşil Yaprak unutuldu "sen" geleli;
Mutlâkiyet "sen" geleli göreceli.

Bütünük temel şudur ki;
Mâvi alacanın göresi;
Seninkinin töresi,
Etmesin, onu yanılgınınki. -onun üzerine-

Zihninin oluşu bilene bil keser;
Kinliğinin oluşu biçimine kin keser;

İnsâniyet onun sürekliliğine hak eyler;
Sâfiyet onlara elderdir; onlarınkinin eller.

Yapının Câmiâ-ı Silsile-i Zerre'si;
Söyleşinin Tezâhürat-ı Benliği.
Kestiğinin Vicdân-ı Erbâbı,
Keseceğinin Müsâid-i Serdâr'ı.

Fedâ-ı zerre'yi bildiren çeldirmeli;
Mutlâk-ı benliği çeldiren ezilmeli;
Bişuur-u Aykırılığı dinlemeli;
Yaprak; yaprak olalı neylenmedi.

Çeldirilenlerin kalmadı Hakîkiye-i Pek'âlâ;
Çeldirenlerin kalmadı Tabiât-ı Kök'âlâ.
Çıldıranların kalmadı Vaziyet-i Tez'âlâ;
Çekenlerin kalmadı Uzûv-u Beş'âlâ.

Hakîkî'nin inlemesi ancak ibârettir;
'O'nunkinin çift yapısı ancak ibârettir.
Serdâr-ı Hâl, 'çift'liğine ancak işârettir;
Nâ-müsâid-i er-hak kanca kefâlettir.

–
Dinin kuralsallık kılıcılığı ve kısmi çelişkisellik eninde söylevleştirilmiştir,
Şimdi ise, bir şahs-ı zerre'nin teselli amacı kullandığı -nihilizm üzerine-
genelleştirilmiş bir paragraf yazılacaktır.

SİLSİLESELLİK FELSEFESİ;
Silsilesellik Felsefesi
Silsilesellik Teorisi
Silsilesellik Anlayışı

–
(HİÇ BİR İLAHİLİK, ŞİRK VE KANUNİYETLİK HÜKÜM SÜRMEZDİR!)

BİRİNCİ BÖLÜM:
BAŞLICA AÇIKLANIŞ, VE İLK BELGESELLENDİRİLİŞ;

-daha anlamlı gelebilmesi babında, Fyodor Dostoyevski'nin Ateizm'e ve Nihilistikliğe dair eleştiriciliğini -ecinni'lik-, evrim teori'sini, kısaca "Ateizm"in ta kendisini baz alın, anlayabileceksinizdir ki, mensuplarının çoğu çeldiriciliktedir.-

Silsileselcilik der ki; "İnsan, evrenin ta kendisidir." Mantığın -saf 'varlığın'-, bağdaşsal olarak -saf- mutlağa bağlı olduğunu savunan bir fikirdir. Dünyeviliğin ve anlamsızlığın kesişiminde olduğuna kendisini inandırır. Soyutsal iradenin, somutsal iradeye yansımışlığında hem gözlemsel hem de düşünsel, veyahut yorumsal seyirlerde bulunduğumuzu, ilavelik kanunladığımızı savunur. "Mantığın" insanca göreceli olduğunu savunur. Yani 'bil'im'in, insani saflarda işlenen bir silsilesellik olduğunu -dahi- savunur. Ne insanın Dünyasal işlenişe göre -şahsiyetin, maneviyatı, felsefiyatı, Dünyeviyatı- anlam erdirmesinin saflık olduğunu; ne de nihilistik anlam erdirilişin bir gerçeklik olduğunu savunur. Şöyle düşünelim; evrenin, anlamın, zamanın mutlak başlangıcına dair en "sağlam" teorik söylev'i; "Büyük Patlama"yı dayanak alalım, -saflarımızı kabul ederek, bir yandan da kısmi Absürdizm'e itimad vererekten- insan, kainattır, onun kendisidir, onsuz anlamsızdır, evren de onsuz anlamsızdır. Soyutsal irade ile somutsal irade vardır. -'sel' eki de getirilebilir, eylemsel, gözlemsel unsurlar kısa bir çatıya nakil edilmiştir- somut olan, -misal olaraktan- Dünyevi olup, eylemsel olandır, -o çatının bu neviselliğini alaraktan- somut olup, bir kapsayıcı dahilinde evrensel olan, silsilesel mantık bağdaşsallaştırıcılıktır. -soyutlaşan somut, ve somutlaşan somutsallıklar vardır. Denildiği gibi, bir örneklik üzerine, sadece bu söylediğim kavram üzerine, öge üzerine konuşulmuştur. Somutlaşan soyutsal mantıksallığın ne olduğuna dair örneklik verilecektir- Yani, evrenin de iradesi vardır. -onun iradesi, bir başka kapsayıcıyı kapsayıcı kılmak, ve onun aracılığında kendisini de 'evren' kıldırmaktır, kıldırıcı vaziyete getirmektir, kendi düzlemsel, mutlaki işleyişselliğine sahiptir ki, göz ardı edilemeyecek düzeydedir- Başka söylev ile, onun iradesi, anlamı, bir başka kapsayıcı tarafından "ünvanlı, anlamlı" kılınmaktır, kıldırmaktır. Yani bizler, evrene anlam erdiriyoruz -söylediğim işleyişte- onun da yaptığı, erdiği sonuçlar, onun da işleyişini belirliyor. Yani, onun da vardığı sonuç, birer anlamın kapsayıcısı oluyor -kapsayıcısallık, soyutsallaştırılmış somut bir söylevdir. Düşünüşün insanın kapsayıcısı olduğu gibi, galaksilerin, gezegenlerin kapsayıcısalı olduğu gibi, bu tarz, mantıksallıkların ve anlamsallıkların da bir çatısallığı, o Dünyeviyatsallıklar aracılığında varılan sonuçları, o sonuç kılan, ya da direkt "sonuç" kılan çatılardır- kapsayıcı ise, kendi çapında ve kendi mantığında bir dile sahip oluyor –'saf' mutlakiyet seyrinden düzlem edinerekten- o mantık ise, kendi boyutsal yetinirliği -Dünyeviyatlığı, insaniyeti- ediniyor. Yani, bizler gibi. Düşünsellik gibi. O hal, insan evrenin, kılıcılığının sonucudur -'saf' mutlaktır, kılıcılığı kılan, 'anlam'ı kılan- o hal, insan, evrenin sonucudur, bütünüdür, -insanın Dünyeviyatlığı; anlam-evren veya varlık-evren zerresel ilişkisellik silsilelerine lütfen atıfta bulunmamalıdır, zira, Dünyeviyattan başkası olmayacaktır ona karşın tepkime veren, çünkü, tepkimeyi, Dünyeviyat'ı da kılan 'saf' mutlakiyettir, mutlaklık ise, 'saf' mutlağın, 'anlam' kılıcılığının sonucunda, anlam olan, kullanılabilen, temsili, sözü geçebilen, kendi

anlamlılığını birer ardıllık olarak kapsayıcısallıklara nakil edebilen bütünüklüktür, mutlakiyet. (‘saf’
mutlakiyet ile saf olmayanı farklıdır.)- sonuçsal silsileselliğe bağlı bir türevselliğidir, adeta söylevidir. Kendi kapsayıcısallığımız içerisinde -kapsayıcı, doğrudan hitap olurkene, kapsayıcısallık, bir terim ile, birden fazla kavramsallığa, bu terimin biçimselliğinden hareketle hitap, atıf etmektir, önceleri soyut-somut iradeselliğinde yaptığımız gibi- yani düşünselliğimiz aracılığı ile, kendi insani dilimiz, açımız ve *Dünyeviyatımız ile birer sonuç silsilesi elde ediyoruz. Yani, akıl ürünlerimiz, düşünümümüzü zamana dayalı geçindiriciliğimiz -ertelelendiriciliğimiz- Yani, akıl ürünlerimizce hareket ederiz, misal; ‘’İnsan, ne yaparsa yapsın, ona yardım eden biri illaki vardır.” Söylevi. -İnsanı, ‘saf’ mutlakiyet, yapılanı ise, onun, kıldığı anlamın, varıldığı, erdirildiği sonuç ile oluşan kapsayıcısallık, ve kapsanılanında, onun da sonucu olan nihayet, birimselliğin, mutlaki amaçtan doğduğu, [ayrıca zaman da öyledir {süreçsel olan zaman kast değildir}] ve birimselliğe doğrudan erdirilen olan, bizleri temsilen atıfta edinir kendisince. Yani, insan, evrenin mantığındadır, nihayet yine bütünüdür- söylenilen sözün, aksisine düşünür isek, anlarız ki, bizim, anlam erdirebilmemizin -bizler derkene, diğer kapsayıcısallıkların Dünyeviyatsallığı da aritmetiğe alınmıştır- dayanağı düşünmektir. Kapsayıcımızın dayanağı ise mutlaktır, yani evrendir. Mantığı, muhakkak kılana, insanı, insan yapana karşın, nasıl onun vardığı, onun ilerlediği düzlemin sonuçsallıkları olaraktan, kendimize yok diyemezsek, aynı şekilde, evreni, mantık olaraktan, ‘’evreni, ‘evren’ kılan gökadalara, evrene karşın yok” diyemezdir, değerlendirmeğe alamayızdır. Onlar da yapıların kapsayıcılarıdır, mutlağın, ardılı mutlak amaç kılıp, onların da ardıl olarak var ettiği bütünük yapılar misalinde, düşünebilmeğe karşın, onun yapılabilmesine mümkünat veren insaniyete de yok diyemeyiz. Amaç mutlaktır, yönelgesellik ise, mutlaktan birimselliktir -o tarafından erdirilen- yani, en küçük yapı bile, hacimsiz ve oransız olaraktan, evrenin anlamıdır. Bir misal daha olaraktan, yazmağı ve düşünmeği, soyutsallaştırılmış somut ve mutlakiyetten birimselleştirilmiş soyut olaraktan -bahsettiğim somut ve soyut iradeselliğin misali buradadır- mesela konuşacağım. Yazmak, düşünmeğin somutsallaştırılmış -soyutsallık üzerinden- kapsayıcısallığıdır, onun ‘ibare’tidir, somut kılıcısıdır. O da bir mantıksal kapsayıcıdır, o hal, yazmağa bakaraktan, somut eylemselliğe bakaraktan -nevisel olaraktan- nasıl ki, onu eylemsel kılan düşünmeğe karşın, onu düşündüğüne anlam kılan -evrene, anlamdaşlığa, evrenselliğe karşın- ‘zerre’ye, yok diyemez isek, aynı şey, insan için de geçerlidir. Bir yandan, şu sapıntıyı da alalım, Platon’culuğunun da bir yanını alır, bu anlayış. İnsanın gördüğü, insanın gördüğüdür. Zira, kapsayıcısallığın kıldığı, Dünyeviyatlık, birimselliğini insaniyetin yorumsallığına ve birimselliğine dayatır, fakat o eylemler, işlevleri ile mutlaktır -tekrardan süreçsel olmayan zaman gibi, ve ‘saf’ mutlakiyet ve anlam kılınan, bir ardılın mümkünat kılınan mutlak gibi- fark ise buradadır. Yani, birer anlayışsal köprü görevi görür, silsilesellik anlayışsallığı, felsefiyeti ve maneviyeti. Ayrıyeten, tekrar, hacim ilişkisinin benzer misaliyeti olaraktan; bir insan düşününün, onun en küçük zerresi, yani hücresi, ona isyan ediyor -kendisinin, hayatın (kendisinin 'sel' Dünyeviyatının) bir anlamı olmadığını kanaat ederekten. Fakat, o olmaz ise, dolaylıdan,

silsilesel açıdan, insan da olmayacaktır.
Hücre-gen-nükleotid-DNA-Kromozom-Organ-Dolaşım Sistemi-vücut-akıl benzeri silsilesellikler makuludur. Bu misaliyet ile de açıklanabilecektir. Yine, başka bir unsursallığın, başka bir misaliyeti olarak -Dünyeviyat-Evren ilişkisi- bir ışık düşünün, ışığın varlığı, işlevi ve amacı mutlaktır, bizim Dünyeviyatsallığımızda "Işık" olmağa gayrettir, kendisi, hızlısı ile, yavaşı ile hep aynı düzlem üzerinde seyir izler, bizler ise, bizlere ışığın yansıyabildiği kısmını görebiliriz, yani gözlemlenebilir evreni. Işık, boyutu ile mutlak olsa da, bizim birimselliğimiz, Dünyeviyatlığımız onu belirli sınırlar içerisinde görür. -bu ilişkiyi de şöyle bir misaliyete kavuşturalım; Dünyada yürürseniz, sonsuz bir döngüye başlayacaksınızdır, geoit, asla sona ermezdir, fakat çap ve hacim olaraktan Dünya sınırlıdır, işte, buradan da kendinize örneklik dayatabilirsiniz- Şimdi, kendi sınırımız içerisinde, daha gözlemlenemez'i bilemez ikene, insan üzerine kesin bir anlamsızlık erdirmek başlı başına aykırılıktır. Bir misaliyet daha geçelim -ışık örneğinin Dünyeviyat-Evren ilişkisine karşın ikiliği, yineliği-; Üçüncü boyuttaki bir cismi, ikinci boyuta koyarsanız, hareketleri ile ikinciliğe nazaran üçüncülükte bir olağanüstülük sezilecektir, ikinciliğe karşın, üçüncülükte görülecek olacağı gibi görülemezdir ikincilikte, fakat, o cisim, mutlak varlığı ile her zaman vardır, farklı Dünyeviyatlar onu nasıl görürse görsün. Yani varlık, mutlaktır. 'saf' mutlağın, ardıl kılıcılığını erdirdiği mutlaktır, mantık da öyledir. Yani, bizler, onun da kıldığı ardıllarız, birimsellikleriyiz, var olmayan olarak sayılamayızdır. Aykırı gelecektir. Bir misal daha geçersek; Rene Descartes'in; "Düşünüyorum; öyleyse varım" sözünü; "Anlatıyorum, öyleyse varsınız" olarak değiştirelim; anlatan, mutlaktır, onu anlatabilmeyi, hiçlik olmamayı kılan ise "saf" mutlaklıktır, anlayanlar ise, onun, mutlağın kendi anlamlılığı ile, anlamayı sağlayan, ve bu özelliğin de atanmışlıkları -zorunluluk ile, mantıklık ile- olan kapsayıcısallıklardır anlayanlar. Yani yine yok sayılamazlardır, aykırı düşecektir. Yani, anlamdır öne çıkan, hacim ve boyut değildir -sellik olarak alınız- kısaca, en kısa hali ile, silsilesellik felsefesi, teorisi, anlayışı budur, temel Nihilizm'e karşıt kalıplar üretebilmek için, bir şahıs için bir teselli manasında bir şahıs tarafından kurgulanmış ve hazırlanmıştır, hakikiyata dair doğrudan bir çıkarım olmazken, olasılığa en yakın tabirlerde bulunulmağa çalışılmıştır. Bu bölümün son misali olaraktan; Terminoloji'yi alınız ve o meşhur sözünü buraya uyarlayınız; "Mutlakiyen var olan hiçbir şey yok değildir; mutlakiyen yok olan bir şey ise var değildir." Anlam-Evren, Varlık-Evren ya da Unsur-Kapsayıcısallık ilişkilendirmeleri de aykırıdır. Misal; Bu kriz; Bir kapsayıcının nevisel zerresinin dayatmaları; kapsamında ve evrenselliğinde bir anlam etmediği, nihilistik bir olası krizdir. İnsan, Dünya gibi, kapsayıcılar gibi kendi bütününe, işleyişine ve kapsamlarına sahiptir. Örnekliği vücutsal yapar isek; -makulü amacı ile kesin bilgi olarak kullanalım, ve de burada, evrimsellik-Dünya-İnsaniyet için verdiğim misaliyeti düşünün bu söylediklerimden sonra, yineleyiniz onu- fakat eninde sonunda, -zerrenin- bizi sonuç kılan -kapsayıcısal- , biz de onu bütün kılanızdır -kainatı, mutlaklığı- fikir ayrılıkları da bu sebepten, tercihsel, düşünsel eğriliklerin bu söylediklerime ters düşmesi ile akımlar çıkmaktadır nevisel olaraktan. Son olarak; yapısal ve tarihsel düşünülmelidir bu tarz olaylarda, bu anlayış uyarınca. Kendi Dünyeviyatımız, kendi görünürümüzdedir, kendi Dünyeviyatımızdadır, fakat esasında

bizi de kendi Dünyeviyatımızda bizi insan kılandır, tıpkı, "saf" mutlağın, anlamsallık kılaraktan, ardılsallığı ve öncülü mantık kılan, erdiriciliği mümkünat kılan mutlağı anlamdaş kılması gibi. Onlara eğri düşen bir şey olsa idi, onlar da direkt olaraktan yapısal parçalara ayrılacaklardı, o zaman diyebilirdik ki; bir silsile yapısında olmamız, diğer silsilesel yapılara bir ifade etmiyor, ve bunun dolayısısı ile de, silsilelerin ortak argümanı olmadığından, mutlağa bağlı bir sonuç olmadıklarını, kendi türevlerini kendi eğrilikleri ile türettiklerini anlıyoruz. Fakat, her şeyin bir bütünüm işlediğini düşünür isek, öyle olmadığını da muhakkak anlarızdır. Yani, insanın, sanatın, düşünmeğin, evren karşısında anlamlı, anlamsız olup olmadığından öte, bu düşünüş biçimi, kökünden bir eğriliktir der, Silsilesellik Felsefesi, Silsileselcilik, Silsilesellik Anlayışı veyahut Silsilesellik Teorisi. Kök, mutlaktır, birimsellik ise çeşitliliktir babında, orantısal olarak payı örnekliklere verdiğimi belli edip; bir misaliyet daha geçmek istediğimi yazılarla belirtmek isterim. Daha yakın birer kavram düşünelim. Voleybol. Voleybol'u Voleybol kılan şey nedir? Kurallarıdır. Onlarsız, yani, "Voleybol"suz, o bir top ve birkaç el/kol eylemlerinden başka bir silsileselliğe bağdaşmış olmayacaktır. Voleybol'un kendi Dünyeviyat'ı kurallarıdır. -bu cümle, genelleştirilebilirdir- Kuralsız, ona velhasıl Voleybol denmeyecektir. Halbuki, onun Dünyeviyatı bizimkine, onun kuralları bizimkine etki etmemektedir, onun krizleri de bu yandadır, insanlığın, evrenliğe ve varlığa dayalı uyguladığı mishali. Fakat, o, ve onun gibileri bizim düşündüğümüzü anlamsal kılandır, onun işlevleri de mutlaktır, ondan o da o kuralsallıkların kapsayıcısıdır. 'Saf' mutlağı, düşünmek, mutlağı, kapsayıcı kılıcılık, anlamı ise, kılınan olarak düşününüz. Hepsi eninde sonunda biribiri ile bağdaşacak ve bütünük olacaklardır. Örneğin, saflık, yani tekillik, yani hiçliktir, mutlağı mutlak kılan -'saf' mutlak- ve onun kılınan varlığı ise, yani o olayın anlam, mantık kılınışı üzerine mutlaklık, çerçeve edinir ve 'mutlak' oluşur, o ise doğal olarak, ardıllık-öncüllük kavramlarını beraberinde getirir, onun bütün ardılları onun varlığını var kılandır, onun hiçliğini en azından 'anlamsal' açıdan kendi Dünyeviyatsallıkları tarafından bilenlerdir, yani, bizler anlamsız değilizdir, yine, doğrudan, evrene karşın yapı ilişkilendirmesi yapılmamalıdır, nitekim, silsileselliktir, bütünüklüktür, o halde bir ayrılmazıdır. O sebepten, eğri düşecek, ve nispeten aritmetiğe karşı kendini manipüle edecektir.
-mutlaklığın birimselliğe karşın nispetenliği-
İnsanın hayata bağlı kalmasının sebeplerinden biri de sudur. Suyu yok sayalım, o hal, onun içerdiği elementler, katı, sıvı, gaz ve plazma halleri ile beraber, türleri ile beraber mahrum edilecektir mantıken. Kadın erkek, insan olarak türden baz alınırlar. O mantıktan ilerleyebilirizdir. Bu dört tez, zaten, bilinenin, bizim Dünyeviyatımızın gözlemselliğinin yapısıdır, ve onlarsız bizler de hiçizdir, gördüklerimiz de hiçtir, evren de bir hiçtir ve evren konumuna ulaşamazdır.
Mutlakiyet, insanın gözlemselliğinin parçasıdır, saf ise onun ötürülüğü değil, saflığı ve de görecelilikiksizliğidir.
Kabul-u Katar-ı Velhasıliyet-i söz;
"Dünyeviyatsallığın, her eylemselliği ve adamışsallığı; evrenin -mutlak kılınmış olan evrenin; "saf" tarafından, tekillik tarafından- de aynı zamanda adayışlığın ve kapsayıcısallığın pekiştirimi niteliğindedir."

NİTEKİMİYET-İ HAKK-I MESHULİYET-İ ZERRE-Yİ ŞİİR:

Cenâb, nedir şu îm'ânın aslı?
Zâlim, nedir îm'ânsızlığın mantığı?
Şâhs, ol Zâlim'in Câhil'i,
Câhil, ol Şâhs'ın Rüzgâr-ı Şûru.

Arzû-u Hakîkiye'n nedir, Mevcûdât-ı Hakîkiye?
Mukâyet-i Benlik'in nedir, Mevcûdât-ı Hakîkası?
Kâinâd-ı Hakîkîsi nedir, Zât-i Hakîkiye?
Nûr-u Benlik'in nedir, Cenâb-ı Hak?

(Ey) Şâhs-ı inlemeli, rûhunun tizleri,
(Ey) Zât-i izlemeli, hakîkînin hakîkâti,
(Ey) Cenâb-ı Selâmlamalı, hakîkâtin sırrı,
(Ey) Nûr-u dinlemeli, tizlerinin varlığı. (varsa.)

Yok mudur, kurtuluş tecellîsi?
Yok mudur, mevcûdattan tesellîsi?
Var mıdır, yokluktaki varlığı?
Var mıdır, sırrının hakîkiyâtı?

De ona; "Sen Zerre'sin, öyle yükseleceksin." diye;
Sözüm ona; ikâmetlendirecektir seni celâlle;
Sor ona; "Zerre'i düşünmeden edebildin mi?" diye;
Yeter ona; bir Zerre-i akıl yine de.

O vakit, de ki, "Başlayacaktır, ilime, ardından, sarfından."
Yine, yürürkene;
Bir, de, sor, Serdâr-ı Hâl'e;
"Nûr'a nakşedilmenin imkânı yok mu?" diye.

Dediğin vakit ki;
Süzüleceksindir hezeyân-ı bilim'de;
Bir de sor, Hoca Dehhânî'ye;
"Ölmezden gelebildin mi?" diye.

Karşılanacaksındır, bir silsile-i tebessümle;
Bileceksindir; silsile-i akıl murâd'ı değildir diye;
Diyeceksindir; "Bilmeyenlerdensiniz uhûlet ile sühûleti;
Çekeceklerdensiniz mel'un zilleti!"

Gezinirsin; "Anlamı, anlamlı kılmağın muhakkakı nedir?" diye;
Bilinirliğinin vücûda erdirildiği soğuk çöllerinde;
İşitirsin; "Bilinmez, gelecek vakit bilenecek olanlar;" yine;
Mantığın algısallık bulmuş kaderlerinde.

Sorarsın; "Ya da anlamı 'Dünyâ'sal bilişliğe erdirmek?" diye;
Varırsın; yine his-i mübâlağa-ı Zerre'ye;
Ağlarsın; "Soğuk çöllerimin mübâlağalığının doğruluğu neden yok?" diye;
"Vakitlerimde, eşteşlik olan şey ne de olsa.." diye,
Dersin; "Velhâsıl, o da bir zerre-i akıl haliyle.."

Bâhşer; söylüyor; "Nerede fikirlerin, hesâbın?" ses'i ile;
Şâheser, haykırıyor; "Onun ki bir düzine-i karmaşıklık!" Nûr'u ile;
Mermer; bağırıyor; "Biçimime kol dahi seremedi." somud'u ile;
(Kefser) Kevser, bildiriyor; "İlâhî somutsallıkları aslâ" bil'ginliği ile. (temsîlîdir.)

Yazı; "Nerede 16. Kıta'm?" diyor, yazara,
Yazar; "Yazacağım kalem, yazacağıma göre değişir." diyor, yazıya.
Yazı; "Biçimimi mantıklararası kullanamaz o irâde!" diyor, yazara;
Yazar; "Nitekim; yazı değildir silsileselliği, yoktur akıl-ı ilâhîliği."

Düşünenlerin şelâlesi nehir bulamıyor, yazsana,
Bütünüklüğümün sürgünü biçim bulamıyor, baksana,
Mantığının bilimi zihnime uğramıyor, hatırlatsana,
Yoldaşımın kolu kol kesiyor, ağlasana.

Arayışımda bir silsile;
Başkalaşımda bir yine belirsiz hâl'e;
Düşünüşümde bir sefil'e;
..Erdirildim, vâr edişimde bir kefil'e.

Düşünenoğlu demiş idi,
"Sen Dünyâ çocuğusun, yazıktır, etme" diye;
Benimki inatçı bir düşünürünkü yine;
Gelememişti, bir ilm-î akl-ı kadere.
-

KATAR-I SÖYLEVİYE-İ FELSEFİYET:
Bilimin gerçekliliği üzerine; (Bilim derkene, dal olan bilim değil, kavram olan bilimi esas kaynak olaraktan düşününüz.)
(kısa bir paragraf)
(DÜNYEVİYATLIĞIN, AŞIRILIĞA KAÇINILINMASININ EĞRİLİĞİNİN SİLSİLESELLİKLERİ)

Bilimin gerçekçiliği üzerine kafa yorar isek, anlarız ki, biz, insanoğlunun, sınırlandırılmış düşünsel algılarının çerçevesi altında kafa yorduğumuzu anlarız. Peki, öyleyse, bilimi de bir varlık olarak altını çizebiliriz mantığı ortaya sürülür. Bir daha dolambaç yapar isek, hepsi birer çatı altına toplanmış olan, kişiliklerin gözlemsel algılarından ibarettir, ve bu koşulla hareket eder isek, aslında sınırlandırılmış insani, varlıksal ve gözlemsel açılardan oluştuğunu anlayabiliriz, bir insanın, bilimi olduğu gibi kabul etmesinin de basitçe sebebi budur, çünkü, okuyucu da bir insandır, ve aynı prensibler içerisinde düşünür, sadece kişiliksel algılar değişikliktedir. O halde, anlarız ki, her insanın konu mensubu farklıdır, yani, biri, bir konuda farklı, başka biri, o konuda farklı bir şey söyler, o zaman, anlarız ki, bilim de görüşler ve teoriler gibi değişken bir bütündür. Şimdi, değişkenlik ve algılar hakkında çok kısa ve genelleme bir özet geçti isek, artık ontolojiksel varoluş mekanizmalarına basitçe göz atmanın vaktinin geldiğini zannediyorum. Kainat'ta, biz birer insan olarak, şöyle yorumlamalar yaparız; zincirsellik, mantığa dayalılık, ve sade bir işleyişsellik olay örgüleri. İlk olarak, zincirsellikten bahis edelim, zincirsellik; basitçe sebep-sonuç ilişkilerine dayatılabilir, somutsallıklarda, en basit bir cisimin sebebi bile, varoluşun temeline kadar dayanır, kısaca bu düşünceye sahiptir, örnek olarak, bir insan, bu Kainat'ta ne kadar değersiz olsa bile, dolambaçlı olarak, paralel olarak, zincirlemeli olarak varlığı Dünya'ya, oradan Güneş'e, oradan toz bulutuna, oradan Gökadaya, oradan Yerel Grup'a, oradan da Kainat'a, oradan da çöküşe ve oradan da yeniden varoluşa. (Büyük Çöküş Teorisi'ne dayalıdır.) Mantıksallık ise, bir şeyin, ne olur ise olsun, bir mantığı var ise, bulunduğu bir yer içerisinde, ne olursa olsun, bir etkileşimselliği bulunuyor ise, o varoluşun temelidir. Nasıl mı? Gözünüzde somut bir zincir hayal edin, zincirin en yukarısının bir altından kenetik parçacığını ayırın, en üstteki kenetiği hariç diğer kenetikleri düşecektir, o en üst kısım mantıksallıktır, yani kısaca Kainat'tır. Aşağısındakiler ise, mantığın, somutlaşmış hali, yani bütünlükler vardır, bizim gibi, ve somutsallığın varlıktaki yani mantıktaki işleyişinin değerini, bir somut ile yani zincir ile örnekliğe kavuşturdum, yani günün sonunda yine mantıksal bir düşünümden hareketle bu örneklemeyi yaptım, buradan anlarız ki, düşünme sınırlarımız bile olsa, üstü kapalılık sınırlamaları altında, bu mantığa ulaşırız, işte, buradan da, şunu açıklığa kavuşturmuş olduk, görelilik gözlemsel temellere dayanır, yani, yine mantık kurmalara, varoluşsal temellere dayanır. (Bu düşünce bana aittir.) Sade işleyişsellik ise, herşeyin, geçmişten bugüne şekil aldığı, ve daha çok Kainat'ın 'mantıksal iradesi'nin hareketleri dolayısınca gelişmeler olduğu yerdir, tıpkı, insanlık tarihi gibi, Dünya tarihi gibi, iradesellikler şekillendirir somutsallığı. (Bu öne sürüm de bana aittir.) Peki, hangisi gerçektir. Aslında hepsi, bunların hepsi birer düşünsel görelilik ve birer kanıttı, bilimin ne kadar göreceli ve kavramsallıktan ziyade açısal olduğuna. Buradan da anlamış oluyoruz, bir nevi kanıtlamış bulunuyoruz, bilimin işleyişselliğinin Kainat'a dair hiçbir şey uyandırmadığına dair. Aslında vurgu hep bu idi, bilimin varlıksal olduğuna dair değil, paralel açıdan, bir varlığın bir varlığı, bir somudun bir somudu ve bir nevi bir insanın kendisini sorgulama çabaları gibi, kendimizi sebep aramaya itelediğimiz bir çaba idi bu. Bilim de öyledir, yani yine iradesellik ve düşünsellik vardır, bu ise bize özgüdür, yani, bizler, tıpkı, gözlemlenebilir evrenin, ışığının fizik kanunları dolayısınca (fizik

kanunları da bilime dayalıdır, ve bizler gördüğümüzü yorumlarız, üç boyutlu bir nesnenin, nasıl kendinden üst boyutları yorumlayamadığını ve olduğu gibi gözlemleyemediğini ancak sıfırıncı, birinci ve ikinci boyutu, yani kendi kapasitesinden aşağı şeyleri gözlemleyebildiğini hayal edin, işte, aynı o mantık düzleminde düşünmenizi arz ediyorum.) bize ulaştığı kadarıyla, yani yine bizim çapımıza boyut ile gözlemlenebilir ve yorumlanabilir kaldığı şeyleri kişiliksel algılar çerçevesinde tanıklık getiriyoruz, belki, başka bir varlık, bizden daha üstün, ve onların bilimi, bizimkinden ziyade, bilgiye, bulguya dayalı değil, gerçekleşenlere dayalıdır? Karmaşıklıklara dayalıdır? Gözlemleme sonucu değil, gözlemlenilenlere bakılarak sonuca varılan bir şeydir? Sonuçta, bizler, her zaman ama her zaman, olmuşlardan düşünürüz, ağlarsak, üzülmüşüz demektir, neden üzüldük? Geçmişte olan bir olay yüzünden, Ontoloji neden vardır? Varlığın kendini açıklaması, yorumlaması ve bir nevi fark edilmeyen zorunluluksal bir yorumlama arzusu yüzünden vardır, bu arzu neden vardır? Çevresellik sebebi ile kaynaklanan unsurlar yüzünden vardır, yani anlıyoruz ki, evet, varlık, zincirselliğe dayalıdır. Fakat, neden soyutu bir somut ile yorumluyoruz? O zaman, Sade İşleyişsellik öne çıkıyor, zincir, birden çok şeyin birikimi ile uzar ve çoğalır, fakat, onlar neden uzadı? İşte orada da mantıksallık öne çıkıyor, hiçbir şey olduğu gibi değil, değillik de olmadığı gibi değildir. Ancak, düşündüklerimizi bir süzersek, sürekli birer sorgulamatik karmaşıksallığın içerisinde süzüldüğümüzü anlarız, yani, bu üç Kural da sorgulamaya bağlıdır, yani varlığın ta kendisine, yani varlıksal MANTIKSALLIĞA, ve varlığın oluşma prensiplerinin göz önünde bulundurulmasıyla gerçekleşme unsurlarıyla birlikte işleyişselliğe, ve onunda öncesine ve varoluş sebebine yani zincirselliğe. Bilim, bizce, olduğu kadardır, göründüğü kadardır. -bunu önceki satırlarda bahis etmiş idik- Ve Kainat ve varlık hakkında söylediklerimize bakar isek, hiçbir şey olduğu gibi değil, değillik de olmadığı gibi değildir demiştik, o halde anlıyoruz ki, bilimin işleyişsellik göreliliği, tamamen insani, varlıksal ve bir nevi çaresiz çırpınışlar sonucu oluşmuştur. Hiçbir mantıksallığı, kendi markamızın altında, küresellik altında yorumlayamayız, bizi her zaman bir dolambaçlılık bekler, bir sınır içerisinde kafa yorarız, bazı şeyler bize sürekli, zihinimizin dört duvarı içerisinde düşünmek için duvarı genişletir, ama, bizim için, o fazladan açılan alanda düşünecek şeyimizin olmadığı ya da onu -düşünecek düşünceyi- edinememizin kaynaklandırdığı sorgulama arzusundan türev gelmiş bir bütündür bilim. Bizler niye sorgularız? Farkına varmak, farkındalığa ulaşmak için, fakat, niye Dünya'da herşey belirlidir, ve bir gün, küresellik bazında yeterli farkındalığa ulaştığımızı, Dünyasal düşüncede anlarız? Çünkü Dünyayı anlamsallaştıran da bizim aklımızdır, mantıksallığın, zincirselliğin ve işleyişselliğin ta kendisidir, bu sebep ile, Kainat'taki herşey birer bütündür ve ayrılmaz birer parçadırlar. Buradaki her mantıksal söz de bu Dünyasal çap içerisinde görmüşlük ve geçirmişliğe dayalı düşünmelerden kaynaklıdır ve biz sadece bu düşünme yapısı ile bütün Kainat'ı yorumlamaya çalışıyoruz. Bulunduğumuz karmaşıklık, belirsizlik aslen budur. Ben, bir düşünsel tembelliliğe mensup birisi olarak, bunları kendi çapımda akıl edebilmeyi sürdürebilmişken, buna mensup olmayanın, kendi kapasitesince yaptığı yorumlamalar

da onun 'küreselliğinde' düşünsel biçimleştirilmişliğinde o kadar aciz ve sade yapıdadır Kainat için.
Buradan da anlayabiliyoruz ki, kapasitesel oranın yanlış olduğunu. Bir varlık, "ben, buradayım!" der ise, bir başkasının tepkimeye girmesinden ziyade, o küreselliğe uyarınca garip tepkiler vermesi de, göreliliğin açıkça sınırlandırılmışlığının sembolü olabilir. Varlık, ne zaman ki, bütünleşir, o zaman ki 'Kainat' olarak vücutsal olur.
,
Bilim ve Eylemsellik;
veyahut;
kurgusal denklemselliğin nevisel açıklanışı;
(misaliyet.) Samimiyet.
Somutsallığa akıl erdirmek, -yazmak- düşünebildiğini zorlamayı gerektirmez, düşündüğünü anlatabilmeyi gerektirir.
Anlamı:
Bir konu hakkında tartışma yapar iken, aslında, o konu ile şahsiyetiniz -kişiliğiniz, bilinciniz, bilinçaltınız- arasında bir felsefi tartışma geçer, bir nevi filozofların masa başında yaptıkları tartışmalarla örneklendirilebilir, işte, eğer ki, siz, anlatabilmeyi, anlamlandıramadığınız hisleri harflere dökmeyi bilmiyor iseniz, şahsiyetiniz ile o konu arasındaki tartışmayı da soyutsal bir şekilde biçimselleştirip, kavramsallaştırıp ve kavrayıp işleme alamazsınız, Ontolojilik bunu gerektirir, şöyle düşünelim;
Descartes'in "Düşünüyorum, o halde varım!" özdeyişini herkesin bildiğini varsayıyorum, işte, aslında oradaki gizlenen kast, "Düşünüyorum, o -halde, o biçimde, o dilimde, o kesimde, o vakitte- varım, varsayılırım, mantıksalım, anlamlıyım" demektir, yani evren içerisinde gözlemlemelerimizi sadece düşünerek yaptığımızı, ve ona göre, sadece düşünür iken var olduğumuzu, anlamlı olduğumuzu, ve mantıksal bir çerçeve içerisinde evrende yer aldığımızı vurgular;
şöyle bir mantık daha geçelim; "Anlatıyorum, o halde varsınız!" işte, bu söz, şunu vurgular; bir kişinin, bu yazımın en başındaki unsurlara sahip olduğunu varsayalım, o halde, o kişi, kendininkini anlayabildiği gibi, başkalarının da içsel döküntülüğünü anlayabilecektir, o vakit, bir kişi, anlatırkene, karşıdaki kişi -bu iki şey, iki benlik, birisi karşıt, bir diğeri öz benlik olmak üzere; parallelik ve karşıtlık ile de mantıksal olaraktan incelenebilir, yani, birinde kendinizinkini, diğerinde ise başkasınınkini anlamağa gayret gösterirsiniz- onun söylemleri ile, şahsiyet><şahsiyet (Karşıdaki benlik ile öz benlik arası tartışma) tartışması yaparak ve bunu kendisi 'düşünerek' kavramsallaştırıp kendince markalaştırdıktan az nefes ardından, düşündüğünü söyler, yani yine, mantıksal bir hareket yapar,"Düşünüyorum, o halde varım!"ın eşliliğini vurgular, bir nevi, kısmen de olsa anlamdaşlığını vurgular, kişi, karşında düşünebilen, 'mantıksal çerçeve' mantıksallığını bilerekten zihnini kullandığı birine anlatım yapar, çünkü, anlatılan da öyledir, karşında bir düşünemeyen varlık var ise, anlatıların hepsi birer soyutsallık olarak kalmaya devam edecek, ve mantıksallıktan, soyutsallığa dönüşecektir, ve evren, soyutsallığın paralel etkisinde, anlamdaş bağlamında somutsal bir ortamdır, soyut ve somut aslında birer eş zincirdir, karşıtlık değillerdir, biribirlerini tamamlarlar, yapmış olduğum söz de, bunu vurgular, bir kişi, ne zaman ki,

soyutsallığını, mantıksallığını konuşturursa, karşındaki unsur da mantık çerçevesinde yanıtını verir, ve bunlar Dünya çapında bir mantığa ulaşır, küreselliğe ulaşır, küresellik ile evrensellik burada aynı anlamdadır, sadece burada, söz sahiplilik oranı değişikliktedir, yani, bir şeyi anlamsallandırmadan, anlam çerçevesine sokmadan, o bilgi ne evrenseldir, ne de küresel, ve hiçbir varlık tarafından mantıksal muamelesi görmez, hiçbir somut tarafından da karşı tepkime görmez, hissetmez ve işitmez, ya da etkileşmez, bir soyut ne vakit ki bir anlama kavuşur, o zaman ki bir mantıksal işleyiş somutsallığın, bir nevi onun biniciliğiyle aydınlık bulur ve küreselliğini, evrenselliğini elde eder.
--
DETAYLANDIRILMIŞ;

Yazarlık; düşünebildiğini zorlamayı gerektirmez;
Anlatabileceğini düşünmesini bilmeyi ve ayrıyeten onu da anlatabilmeyi gerektirir.

İnsan, mekanizmasal, işleyişsel bir akıl ürünleri, dayanakları ve geçindiricilikleri ile tekildir ve soyuttur, fakat, bunların edinilişi ise somutsaldan yola çıkılarak edilen, alınan soyutsal algı; ve bunun kişinin tekilliğine entegrasyonudur. Yani; kişi düşünür iken, kendi akıl ürünlerini; geçindiriciliklerini ve de dayanaklarını en nihayetinde
soyutsallaştırılmış/entegre somutsal algılara sahiptir, ve onları türetir. Burada geçtiğimiz
vurgu, düşünebilmek, kişi, alabildiğini zorlar ise, türettiğinin dallarını açığa çıkaracaktır.
Türettiğinin kendisince mantıki soyutsal yetinirliğinin -somutsaldan- dışına çıkamayacaktır;
bu sebepten, ya çıkamayacaktır, ya da çıkıp, zaten bahsedilmiş şeylerin türevsel tabirleri
vücuduna erecektir veyahut da; anlamlandırabilirliğinin -öyle kılınmış- mutlakiyetine bir kaç
birimsellik atayaraktan kendisinin Dünyeviyatına erdirecektir. Fakat; anlatabileceğini düşünebilmek ise; kişinin, soyutsallaştırılmış somutsalları kendi felsefesi ile geri kendi ürünleri ile, türettikleri ile yeniden soyutsallaştırıp, ve bu sayede yeniden somut-
sallaştırabilmeyi -anlatabilmeyi- başarabilecek bir düşünüme sahip olabilmesi, ve onu da
ne yalını ile ne de dogmatikliği -soyutluktan bağımsız- ile, kendi felsefesini konuşturacağı
bir anlatı yapar. Kişi, eğer kendi akıl ürünlerinin, geçindiriciliklerinin ve de daya-naklarını bir başkalarınınkine göre biçim erdirmeye yeltenirse, kişi gördüğü kişinin görünürünün yetinirliği ile dogmatikleştirecektir kendininkini. Yani, buradan şu

anlamı çıkartabiliriz ki; Yazarlık; düşünebildiğini zorlamayı gerektirmez; Anlatabileceğini düşünmesini bilmeyi ve ayrıyeten onu da anlatabilmeyi gerektirir. Peki; nedir bu söz ettiğim kısa deyişler; Geçindiricilik, akıl ürünleri ve dayanaklar;
Somutsal algıdan soyutsal türevi vücuduna ermiş akıl Geçindiricilik silsileleri;
İnsan; düşünür ikene, her zaman bir duygu, his, anı, akım ve meltebe altında düşünür, buna ise geçindiricilik denir, ister kötü ister iyi, kişinin yürüttüğü düşünümünün seyri bu geçindiriciliğe bağlıdır. İlk yazıtta bahsettiğim zehirleyici unsursallıklar neredeyse somutsal geçindiriciliğe bağlar ferdi. Kişi, somutsaldan fikir türetir, ya da düşünür, düşünümünün süreçselliğini bir çeşit somutsal örgülerce kapsar, varoluştan itibaren Dünyeviyatımız böyle gelişmiş olsa bile; aşırılığa kaçınılmanın aritmatik olarak kişinin soyutsal algısının -soyutsallaştırıcılık kılıcılığının, somutsallık üzerine- aza indirgenmesine sebebiyet verecektir. Düşünülür ikene; düşünmenin içsel doğasına kapılmadan;
düşünmenin mekanizmasallığına da bilinç gösterilmeli, ve bu şekilde düşünümler yürütülmelidir. Fazla soyutsallık, kişinin içinde bulunduğu ve kendince soyutsallaştırmış
olduğu somutsal Dünyeviyattan yalınlaşmasına sebebiyet verecektir ki; bir nebzeden sonra kişi
kendi kapsayıcısına fikirleri ve türevleri kapsandırmak yerine direkt olaraktan kendisinin
varlığını kapsandıracaktır ki, bu, evrenin, unsurlardan bağımsız olarak, onu evren kılan bileşenlerden bağımsız olarak kendisine evren demeye çalışması, ama onlarsız da mutlakiyet, safiyet ve birimsellik kavramı olmayacağından anlamı kılan bir şey de anlam
olmayacak ve kendisi yalınlığı ile kalacaktır ki, bu skenaryodan da örnekliği erdirebildik ki;
bu zehirleyici bir unsurdur, tıpkı somutsal zehirleyici unsursallıklar gibi. Somutlardan alınan ve soyutsallaştırılan -kişi tarafından bile olsa- bulgularda zehirleyici unsursallık sırasına atılabiliyor ise, gerçekten çok tehlikelidir ve doğal olarak kişinin bir ilahi, yoldaş-i dayanak arayışına girmesinin muhakkaklığının ihtimali bu sebeptendir ki yükselti
olacaktır kendi aklında.
Akıl Ürünleri; Örneğin; soğuk dendiğinde aklımıza o hissiyatın gelmesi; bize "soğuğa" karşın
o hisse bu unsuru ürün edindiğimizi gösterir, soyut düşüncelere karşın da, bu tarz hatırlatmalarda bulunuruz kendimize, ve düşünümümüzün seyrinin tanımı da bu şekilde
işler.
Dayanaklar; örneğin bir işi yaparken kullandığımız unsur yani aracılık ya da karşıt tercümanlıktır. Edindiğimiz akın ürününe düşünebilmemizi sağlayan etmendir.
-
Yani, akıl ürünleri ve dayanaklar somutsaldan soyutsallaştırılıp; geçindiricilik ise

bu iki soyutsal eylemin işleyişine bağlı olup; düşünümün de hepsinin birer aritmatik-i sonuçsallığı olduğu anlamı ortaya çıkacaktır; şimdi; bir başkasının somutsal yetinirliği ile kendimizin soyutsal yetinirliğini aritmatiksel bağdaştırmağa çalışırsak; kendi ürünlerimiz
ve dayanaklarımız aritmatik olaraktan somutsallığıyla dogmatikleşecek; ve geçindiriciliğimiz
ise somutsal yetinirliklere -üçüncü şahıstan- bağlılık göstermeye daha fazla meraklanacaktır.

MİSAL;
Bir koridor düşününüz. Koridor, uzun olsun. Kendinizi olaya bir gözlemci olarak atayın. Bir de duran bir Şahs-ı Numune-i Vak'a-yı Meshuliye ekleyin. Koridorun ucuna ve başına da birer ayna ekleyin, ve Şahısa ileriye doğru, baştaki aynadan uçtaki aynaya hizzalanmış bir biçimde seyretmesini söyleyin, siz de en baştaki aynaya bakın. Göreceksiniz ki; kişinin gerçekliği, geriye giderken, siz onu yansımasından ileriye doğru gittiğini fark edeceksiniz. Yani, somutsal/görsel yetinirliğe bağlı unsursallıkların ne kadar eğri ve yanlış olduğunu bu çarpıtlıktan da zapt edebiliyoruz. Bu olayı; soyut olaylarda da uygulayabilirizdir. Misal; verdiğim ''soğuk" örneğini yeniden aklınızda canlandırın. Bu sefer; ''mantık" kelimesini, sözcüğünü baz alalım. Bizler, bir somutsallıktan, o belirlenmiş olan soyut anlamı çıkartabiliyoruz. Peki nasıl? Tabii ki de soyutsaldan somutlaştırılmış bir şeyi -belirlenmiş evresi- tekrar kendi benliğimizce somutsalından soyutsallaştırarak, ve o somutsallığın Dünyeviyatını da baz alaraktan bu işlemi yaparız. Fakat, eğer ki, kişi, belli bir somutsallığa atanmış soyutsalı, görsel olarak ''mantık" sözcüğü halinde yetinirliği olarak alır ise, kendi birimselliğinden uzak, sadece belirlenmiş mutlakiyet* dolayısınca hareket edecek, ve bir fikir edinmeği gerek bulmayacaktır. İşte, dolaylı olaraktan anlarız ki; bu ve bunun gibi işlevsellikler dolaylıdan söylemiş olduğum akıl geçindiriciliğine ve de akıl ürünselliklerine bağlıdır. Bu sebepten ötürü, hal ''felsefesi" yapmak bir eğriliktir; ''Ben neden böyleyim, bu neden vardır, bu gerçek midir" gibi; Misal; bir şiir düşünmenizi istiyorum;

(âlem-i Tenki;
ân-ı safhâ dedi.

Nâ-ı dik düşmez;
Tenkisine herkez.) ..Buradan bir anlam türetmenizi arzederim.

Eğer ki, bir şiiri, kafiyesine yani haline göre okur iseniz, kendi şahsiyetiniz dolayısınca, nakaratı kendiliğiniz ile benimsendirerekten birer çıkarım silsilesi elde edersiniz. Eğer anlama bakar iseniz, kafiyesinden uzak, yalın bir yol yakalama derdine düşer, biçimsellendirme aşamasını bir safiyet olarak alırsınız. Bu ikisi de yanlıştır. Bunu otobiyografik işler isek; eğer, kafiyesine göre şiir yazar isek, anlam, cümlelerin somutsal yetinirliklerine görece kalıplara uyarlanacaktır gözlemciler tarafından, eğer

ki sadece anlama odaklanılır ise, yalınlık, onun hayatlığını alacaktır, tekilliğini bahşedecektir. Yani, buradan da anlaşılıyor ki, hal sorgulaması yapmak eğriliktir; ve de tekil somutsallık ve tekil soyutsallık da tek başlarına birer eğriliktir.
-
Bir kaç anlamdaş söylev sona erdirilmiştir. Şimdi ise, anlamdaşlığın zamanlılık kavramına söylev'ini olabildiğince yansıtmağa gayret edeceğim.
düşünen kişi, en azından umutlar böyle söylüyor.
İKİNCİ BÖLÜM:
Zamansızlık
"Zaman yoktur"
"Zaman bir yansımadır"
-
{ - (+) + = 0 }
Eksi, mutlakiyeti, artı, birimselliği, sıfır, zamanı (süregelenlilik) bütün bu artı, eksi kavramları
ise saf mutlakiyettir, kaynaktır. Saf mutlakiyet, biz Dünyeviyatsallıklarca; mutlakiyeti kılandır.
Mutlakiyet ise ardılsallığı, ve öncülselliği kılandır. Zaman ise, onu fark edişimizdir. Şu formül,
bütün bu Silsilesellik Teorisi'ne denk düşebilecektir;
Sıfır üssü mutlak sıfır bölü sıfır eşittir eksi üssü artı denktir artı üssü sıfır üssü mutlak sıfır
bölü pi, çarpı aritmakiyet.
Ya da;
|0| / 0 = { - (+) + = 0 } (~+)

Anlayışıma göre; zaman yoktur, çünkü, geçmiş ve gelecek zaman yoktur. Şöyle düşünün;

Bir nokta hayal edin;

.

Bu noktayı, mutlakiyet, onun noktalılığının sağlayıcısını da safiyet olarak düşününüz. Daha sonra, bu noktayı bir yay ayraca bağlayınız.

(.)

Artık, bu bir mutlakiyet değil, bir kapsayıcı içerisinde bir kapsanılan oldu.
Şimdi ise, noktaya erdirme yapın.

(.[+]=0)

Birimsellik atandığı vakit, bu, geçmişi, yani atanmışlığı, gelecek ise, birimselliğinin zaruri ardıllığı, değişkenselliği, yani dolaylıdan gelecek zaman, nihayet artı kalır, geçmişten de zaten eksilik kalmıştır. Yani, zamanın bizim kavramımız olduğunu denkleştirdik sanarım. Peki, evrende bunun olmadığını nasıl söyleyebilirim? Nokta, hep nokta kaldı, ona nokta diyen de biz olduk. Her zaman olan şey, mutlak olarak safiyettir. Atanmışlıkları bir temeldeş alamayızdır, atanmışlık gereği; silsilesel açıdan, ters tepkimesel açıdan, zaruri olarak bir tarihçeye sahip olacak, ve geleceğe de sahip olacaktır. İşte, zamanlılık budur. Nokta ise, bizim atadığımız, ama saf olan şeydir, fakat beraberinde bunu yapabilmemizi sağlayan da safiyettir. Yani 'zaman'dır bizim deyişimizle. Evrenin genişlediği, mevcut gözlemlerce bellidir. Fakat, evrenin sadece "genişlediği" fikrini üretebilmemiz, bizim Dünyeviliğimizin birer eseridir, etkileri, zamansızlığı kendisi üzerinedir. Evrenin genişlediği değil de, belki içerisindeki unsurların küçüldüğüne, ancak bizim bunu fark etmediğimize nasıl hayır denilebilir evet de denilemeyeceği gibi? Evren, esasında hacimsiz, birimsiz ve etkisiz bir nötrallıktır, fakat, ona, bu birimsellikleri -amaçlarınca, işlevlerince 'mutlak'- ise kılınmış mutlak, aynı nokta örneğinde olduğu gibi nihayet ardıllılığa ve bunun doğası gereği öncüllülüğe zemin hazırlar. Bu, unsurlar ise evrenin "matematiği, kimyası"dır. En azından bizim gözlemlerimizce en iyi tercümanlığı bu olsa gerek. Zaman, ardılsallık ve öncülsellik yanı söylediğim gibi kılınmış mutlaktır. Öncülleri anlam etmez, fakat ardılı ile anlam kazanır, öncüllülük kazanır, bir ünvana tabi tutulur

Bir soru;
Kapsayıcı, kapsanılan tarafından oluşturuluyor ise, o nasıl bir kapsayıcı olabiliyor?

Örnek olarak, teorik olarak büyük patlamanın ardından, biriken atomikler ve karanlık maddelerin toplamından oluşan karanlık enerjilerin bir araya gelip ağlar oluşturması ile gazsallar, o biçimden de elementler, elementlerin de etkileşimleri ile katı-sıvı-plazmalar, o şekilde de yıldızlar, gezegenler oluşur ve bunlarında bir araya gelmesi ile de -tıpkı karanlık maddenin birleşip karanlık enerjiyi, karanlık enerji de birleşip ağları, ağlar da topyekün gazı, gazlar da beraberinde yıldızları ve gezegenleri -katı- oluşturur, ve de gezegenler ile yıldızlar bir araya gelip gökadaları, gökadalar da bir araya gelip gökada kümelerini oluşturur, kümeler de evreni oluşturur. Nasıl? Nasıl bir sonuç olan şey, kendisini sonuca erdirenin de varlığının sonucu olabiliyor?
Bir huni düşünün;
Mümkün olduğunca uzun bir huni olmalı. Huninin en aşağıdaki en dar noktasından çıkaraktan en geniş ve son noktasına kadar inceleyiniz. Evrenin genişleme motiflerine benzerliğini fark edeceksiniz. Evren karanlık madde ve karanlık enerji ile genişler -bu iki kavram da aslında teoriktir ve safi kaynağı temsil ederler- Huninin içine su boşalttığınız zaman doğal olarak giderek daralacaktır. Evrenin safi kapsayıcı olduğunu buradan anlıyoruz. Yani, karanlık madde, enerjiyi oluşturan safi madde, evrenin oluşuna göre tepkimeye girer. Evren ise, onun mümkünatına göre biçime girer. Yani, evren, karanlık maddeye, yani, onu oluşturan şeye göre genişler, biçim alır, nitekim, söylediğim gibi, karanlık madde de evrenin hareketlerine göre gider, buradan da

İzafiyet Teorisi'ndeki 'varlığın hareketi göreliliği kılandır' kısmını daha iyi anlıyoruz, bir yandan bu huni örneği sayesinde. Maddenin evrenin hareketine göre biçim aldığını gerçekten de çıkarabildim de, evrenin de karanlık maddeye göre hareket ettiğini nereden mi çıkardım? Anlatayım; Huni neyden oluşur? Maddeden. Karanlık madde neyden oluşur? Safi bakımdan da olsa, nihayet maddeden. Yani, ikisi biribirinin dışına çıkamaz. Fark şu ki; evren, somutsalı kılandır, somutsal da onun kıldığına göre hareket ederken, evren de, biçimini kılabileceği yönden alır. Yani, onun kılıcılığı, varlık aracılığıdır, varlıklar da bizlerizdir, onun bizden öte yanı, bizim de ondan aşağı kalır yanımız yoktur. Her şey birer madde olduğundan, bu örnek, görebildiğimiz, göremediğimiz her şey için geçerlidir. Bir bardak düşünün, su, yani bir madde olan su -sıvı, en kolay anlaşılabilen bir örneklik vasfı gördüğünden, bu konuda bunu tercih edeceğim- ile katı olan bardak maddesi; su, bardağa göre şekil alır, bardak da, ona şekil verebilecek, barındırabilecek şekilde bürünmüştür veya büründürülmüştür. O vakit, bütün maddelerde bu örneği kullanabilirizdir. Bu örneği başka bir şeyden de vermek istiyorum. Bir ayna daha düşünün. Aynadaki yansıma neye göre yansır? Yansıyacağına göre, karşındakine göre, görebildiğine göre, alabildiğine göre. Biz onu nasıl görürüz? Bizim olduğumuz gibi, ona karşı onun üzerinden görülebilip görülemeyeceğimize göre büründürtülüp, aynı şekilde, o da büründürülmüşlüğünün onu büründürtene göre biçim alacaktır. Yani, bizim gördüklerimiz, bizden ibarettir ve yansımadaki gördüklerimiz görebildiğimizden öte değildir, ona da yansıyabilen, onun bürünmüşlüğünden, onun oluşumundan, onu alabileceğinden öte değildir ve bu sebeptendir ki evren ve madde ilişkisi böyle tamamlamalı işler. Katıdan örnek verdiğimizden dolayı, karmaşıklığından af dilerim, sıvısal örneği bu sebeptendir ki verdim. Yani, kapsayıcı, kapsanılana göre vücuda erer, ve kendiside kapsadığını tamamlar, bütünükleştirir, bu sebeptendir. Evrenin bütünüklüğünedir ki; evren de bütünleştirilmiştir bütünükleştirdiklerinin karşısında. Bir kitap, kalıptır ki sayfalarına, bir sayfa, kalıbındadır ki bir kalıbın. Bir misaliyet daha; bizler, bizim dilimizce, biçimsel teorik yaratıcıyı* -safiyet'in objektif anlatımlı olmayan bazı, bizlere karşın- gördüklerimize göre uyumlarız, misal, peygamberler* de insanlardır. Biz de, yaratıcının* bizi kıldığı gibi anlam kılar, erdiririz. Dışına çıkamayızdır. Lakin, yaratıcıyı* yaratıcı* kılan biziz denilebilir midir? Demem o ki; felsefi laiklik baş göstermektedir, göstermelidir, objektiflik de buradan alınır. Teorik olarak, yaratılış* için bir yaratılan* olması gerekir, yaratılanın* da mutlak bazda sonuçsalı, ve o sonuçsalın da kalıbı, nedeni olan yaratıcı* olmalıdır. Fakat laiklik ve inançsal, ilahi* saygınlığa mensuben, bu konuşmanın seyrinin bu şekilde ilerleyiş göstermemesi kanaatindeyim -bunlardan yola çıkaraktan-. Kılıcılık, varlık erdirmek değil; anlam erdirmek ve bütünükleştirmek bazındadır. Her vakit 'var'lık erdirmek söz konusu dahi değildir, ve bundan ibaretsiz tarafından bakılıp sonuçlara erdirilmelidir. Ayrıca, bir şeyin var kılınması demek, onu yoktan var etmek demek değildir her zaman. Onun varlığına bizden ona karşın mutlak tepkimesellik indirgemek de örtüşebilirdir anlamına. Verdiğim evren ile madde örneklerini de bir uyumsal bazlama yapabilirsiniz bu örnekliğime. Biz de, gördüklerimizce görmeye devam eder; gördüklerimiz de; görebileceğimize göre biçime ermeye devam eder. Mutlakiyet sağlayıcısı, işlevsel

olarak mutlaklığı sağlayabilmek adına aykırılık, ayrımlılık içermemelidir, bu şekilde. Son misaliyet ise daha da basittir ki; bakabildiğimiz, bilgisayarlar; görebileceğimize ve anlayabileceğimize göre inşa edilir ve inşa edebileceğimize göre de kurgulanır. Yani, bilgisayar bizim ürünümüzdür ve bizim bildiğimiz ile genişler, biz de, onun yönelgisine baz'en düşünürüz. Sonuçta onu düşünebileceğimiz bir şekilde erdirdik, kavuşturduk bütünüklüğe.

VELHASIL;

VÜCUD-U NAM-I MUTLAKİYE-İ HAKİKİNİN ŞAHS-İ ESASİYENİN VÜCUDU

Bakma, belirsizliğinin köşesine;
Kanma, köşesinin belirsizliğine.
Banma, belirsizliğinin vücutsuzluğuna; -Şâhsen-
Kakma, vücûduna mutlak somutsallığı.

Derdi, "Tektir, vücûda eren"
Erdi, erilenin vücûduna şâyet beden.
Serdi, bir düzine-i cüz'en;
'Ferd'i katmak bilmeyen.

O, odur ki; görülebilecek;
On, ondur ki sayılabilecek;
Şâyet, ne vakit ki kapsanabilecek;
Muhakkak, ona ki uyum sağlayabilecek. -aksîsinin üzerine-

Makâmının Vak'â-yı Muhakkak'ı;
Bakmadığının Zerre-i Islâhı.
Muhakkaktır, erebilecek olanı;
Kesindir; muhakkaklılık olasılığı;
Buna karşın müteâkıben.

-

Fizik, matematik, kimya, dil, din.. kısacası bilim, insanlığın tek yalın, ortak anlam -ona karşı- erdiricisi, kılıcısıdır. İnsan da evrene karşı -kapsanılan da, saf kapsayıcısına karşı- öyledir. Ve anlamsızlığını ya da anlamlılığını üzerilik bazlaması yapmak eğridir. Çok garip bir sorudur ki; sayısaliyet ile sözeliyet, yani, belirtimsi ve ölçümsü nasıl çıkmıştır? Belki de birimsellik kol gezecektir bu soruda. Belirtimsi ve ölçümsünün arasındaki fark? Bunların genel cevabı mutlakiyettir, hem bizim doğrumuzun, denklemimizin hem de safiyetin saf kılındığı mutlakiyetin birimsizliğinin bize karşın bizim ile arasındaki farktır. Ölçümsülük, kanuniyet ve ilkelilik vad eder, belirtimsilik ise, vad'ı ortaya sürer. Yani, ikisi de biribirini tamamlar. Safiyet ile Mutlakiyet

arasındaki ilişkiyi en kolayı ile bu şekilde zapt edebilirizdir ve de soruyu, kişisel birimselliklerin huzuruna bir belirtimsi ile ekleyerekten, bu felsefenin belgelendirilişini sonlandırırım.

Söz arası;

Peki, biçim, biçimsellik tarafından kapsanılmak için mi biçimsel olmaya karar vermiştir? Kapsamlık, nitekim, biçimselliğin adedi üstlüğündedir. Kapsamlığı kılan da biçime ermişliktir. Biçimsiz, bütünüklük sağlanılabilir olamazdır. Peki, biçim, illa ki kapsanılmak zorunda mıdır? Kapsayıcılık; her zaman bir şeyi bünyesinde bulundurmak olarak algılanılmamalıdır ki; Çoğu vakit bu kavram, topyekünlüğün soyutsal iradeselliğinin göstergesi olarak varsayılır. Silsilesellikler sadece mantığına göre değil; -nitekim; oluşu da mantığı çerçeveler;- oluşuna göre kapsamlandırılır. Misal; Sükunet sesli olmamak için büründürtülmemiştir; seslinin iradeselliğinin bir göstergesi olaraktan biçime kavuşmuştur ki; bir kapsayıcı olan ses; bir kapsayıcı olabilmek için bir harekete göre oluş kabiliyetine de sahip olması gerekir. Buna, bahsettiğim evren-madde örneği onu niteler vaziyette sayılır.

Bir yanılgı; insan, kendi zekasınca, bilebileceğini bilmeli yanılgısı çıkar ise yanlış algıdır. Yapısal der ikene; o unsurun değil, o unsurun oluşuna ve biçimine baz olarak söylenir, ve kişi, insan, düşünebileceğini düşünür. Dolaylı olarak kapasitesine, değişken kapasitesine de bağlı sayılabilir.

"Şayet, bir evren vardır ki, maddesine göre genişler; Velhasıl, bir madde vardır ki, evrenine göre hareket eder."

-Belgesel paragraflara yazıtlar hala açıktır.